

Publicacions

ta d'una recerca del coneixement, aplegada com les seqüències d'un muntatge cinematogràfic, obsessivament circular, tot cenyint-se a un procés dialèctic d'anàlisi i fragmentació, procurant esquivar el discurs erudit que presenta l'obra pictòrica com un «acabat», per tal d'atreure l'atenció sobre l'*escriptura*, entesa com allò manual del procediment artístic, la inscripció d'un creador en la matèria informe com a operació que atrau la mirada i empena la interpretació, el sentit. L'anàlisi, que troba suport en tot un

seguit de «postestructuralistes» francesos (Lyotard, Derrida, Kristeva, Rosolato...) i clàssics de la psicoanàlisi (Freud, Otto Rank) enquadra, doncs, aquesta producció de sentit com un *procés*, i es recargola en la consideració de les possibilitats de transcriure-ho lingüísticament, del tall que hi ha entre un «parlar la pintura», asistemàtic i emmirallador i un «parlar de la pintura» o discurs objectivador i pròpiament verbal.

Es tracta d'un llibre difícil i complex, retòric, ric en suggeriments i paradoxes (el c(l)os, la matèria, la procreació, la identitat, els detalls, són temes de reflexió pregona), com una mena de negatiu fotogràfic d'allò que la pintura amaga mitjançant la seva acció figurativa: «Detrás de la imagen, de la palabra, de la máscara, nunca hay algo real. No hay nada. Lo que llamamos la «verdad» del discurso no es más que la piadosa cobertura textual de su verdadera y puntual ausencia. Simple efecto de su defecto o inexistencia» (p. 490). Una objecció, però. ¿La immersió en aquest

«detrás de la imagen» no serà, potser tan sols un oblit de les regles del joc de la vida social i *per tant*, de la pràctica artística, és a dir, un pseudo-problema del llenguatge dels crítics i dels ingenus que els imiten, fàcilment soluble tot canviant la manera de mirar i de re-conèixer-se en els quadres? *Josep Maria Perlasia*.

Música

CLAUSTROFOBIA
«REPULSION (MUSICA PARA LOS DESHEREDADOS)»

(Justine)

No són precises les introduccions. *Repulsión* és un disc magistral i Claustrofobia el millor grup de Barcelona. En directe han provat sempre la seva qualitat, encara que els plàstics no estiguessin a l'alçada, a causa de la manca de mitjans. Però en aquest tercer *llarga durada* ens trobem, finalment, amb un enregistrament que els fa justícia.

«Repulsión» és una col·lecció d'onze magnífiques cançons enregistrades als estudis Aprilia de Barcelona (on El Último de la Fila va enregistrar el seu *Enemigos de lo ajeno*), i això dona a aquest treball una notable millora de so.

També han estat fonamentals les col·laboracions. D'una banda les de

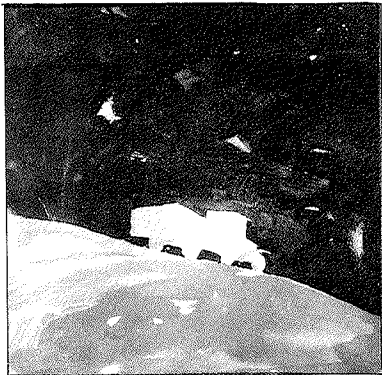
membres de coneguts grups de la ciutat i dels voltants, i per altre costat, les de dos músics estrangers. La més atractiva és, sens dubte, la de Robert Wyatt, que s'atreveix a cantar en castellà una de les cançons de Pedro Burruero, *Tu traición*. No és la primera vegada que Wyatt canta en aquest idioma (recordem, entre altres, la seva versió del *Guantanamo*). Però tan destacada com la de Wyatt es la presència en el plàstic de l'exiliat de Costa d'Ivori, Aimé Loba, que posa la seva gran veu en diverses peces, a més de tocar les percussions africanes.

Col·laboracions de luxe per a un treball que compta amb meravelles com l'embruixadora *Carlove* o l'e-

xòtica *Seppuku*; incursions en l'Àfrica més negra i primitiva (que no tenen res a envejar al darrer treball de Paul Simon, *Graceland*) com *Mama Winnie*; homenatges a la negritud de Nova York a la versió salvatge de la *Sex machine*, de James Brown; recorreguts pels sons del nordafricà a *Repulsión* i *Mis noches con Sherezade*; viatges a les entranyes gitanes de Pedro Burruero amb *La sombra sabe*; declaracions d'intencions a ritme *pop* en *¡Algo en el amor tiene un sabor tan amargo!*; o el descens a la malenconia etílica sota el nom de *Velvet nights* (cançó de María José Peña, magnífica amb els seus cors). *JOSE ANTONIO PEREZ*

SENSO

Mar. 95 08911 Badalona. Tel. 384 22 57

«Despierta ya, mira que luz. Nada envidia el Norte al Sur...»

NACHA POP

Quatre discos, un comentari conjunt, moltes possibilitats. Quatre punts de partida o d'arribada... Madrid *versus* perifèria... Grans companyies *versus* independents.

Vell o nou... Modernitat, postmodernitat o tot-el-contrari. En definitiva, quatre productes de la pell de brau. Què està passant dins del panorama musical d'aquest país?

No respondrem aquesta qüestió, apuntarem certes pistes que ens podran permetre de prendre unes *birres*, discutint fins que el cap conservi un mínim de lucidesa.

Aquests vuitanta no sorprenen, estan passant sense gaires emocions. És clar, la música del país ha deixat d'alimentar-se de *mecanotubos* artificials (*pongamos la cosa clara/busquemos alguna luz/Lo echamos a cara o cruz/o lo hacemos por la cara*. - Radio Futura). La fantasia de la *movida* s'ha diluït —va existir de debò?—. Madrid ho va acaparar tot, o potser el carisma d'en Tierno, el *Profesor*... La *movida* madrilenya només podia ser entesa a Madrid. Durant la primera meitat de la dècada, la perifèria va voler combregar amb rodes de molí... impossible. Mentrestant, la perifèria es radicalitzava o est, fota del centre. Catalunya continuava olímpicament concentrada en el seu melic. Galícia venia discos de **Siniestro Total** a tot el país i **Golpes Bajos** s'instal·lava a viure a Madrid —a la

vora de les botigues d'Adolfo Domínguez. El País Basc radicalitzava, fins i tot, el *Rock*.

Andalusia, encara al darrera de la reforma agrària; a les Balears tot-hom prenía el sol; a València, farres al barri del Carme, i la resta, *no sabe, no responde* només escolta i s'ho empassa...

Els vuitanta ens han retornat les ganes de riure, de beure i de ballar... Normal. Qui s'espanta al bell mig de la crisi? (... what crisis?). Catalunya ha estat un país molt seriós, més preocupat per l'avantguarda, la recerca i les posicions capdavanteres (quan a l'escamot s'ho passaven de conya). Malgrat tot, ara comencem a adonar-nos que els temps són suficientment difícils com per haver de recórrer a tot el sentit de l'humor de reserva, i viure'n.

EL ULTIMO DE LA FILA s'ha consolidat com la banda més important de la segona meitat de la dècada. Curiós, una banda sense subvenció de la Generalitat, un grup que neix de la fusió d'un *xarnego* amb un noi de la Plana de Vic.

QUIMI PORTET s'ha permès editar un àlbum en solitari i en català, un treball discutible però que és, sens dubte, una de les millors coses que s'han enregistrat en català dins dels vuitanta. *Rock* fet aquí sense necessitats de flabiols ni barretines ni subvencions de flabiols ni barretines ni demagògies fàcils. ¿Com podem ser autòctons si portem 35 anys escoltant *Rock & Roll* i veient cinema dels USA (des de fa molt més)? Som el que ens han fet els

media, els tocadiscos i les editorials; les barres de bar, els camells, els salesians o els instituts d'ensenyament mitjà.

Som aturats en potència, treballadors *a priori*, corredors de marató dins d'un laberint.

Aquí tenim, doncs, quatre discos i res més (ni menys). Això és el que hi ha. No teoritzarem d'allò que sempre ha fugit de qualsevol classificació —malgrat etiquetes adjectius i expedients.

RADIO FUTURA i **NACHA POP** han editat els seus darrers discos quasi al mateix temps. Dues carreteres similars, molt paral·leles, amb característiques pròpies per a cadascú. Totes dues bandes han estat sempre al capdavant de la *movida*, han crescut, han madurat. Deixant Madrid i enregistrant a Londres o Nova York, grans produccions, so perfecte, impecable. Els **NACHA POP** no obliden els adolescents que els han situat on són, però han crescut amb ells i en lletres com *desordenada habitación* també han crescut:

«Deja el frío y entra en calor
y lo oscuro deje paso al calor
No me canso nunca de hablar
Diez años antes era igual...»

Tot és encara igual, aquesta constatació subratlla allò que, malgrat modernitat, postmodernitat o modes en general, el fons continua on ha estat sempre i format per la mateixa matèria. Passen aigües, corrents, tot continua disfressant-se, és la mateixa pell de brau malgrat els vestits de Pedro Morago. Continuen fluint les aigües:

«No se acaban las calles
No terminan de pasar
No se acaban las calles
Avenida sin final.»

Als **RADIO FUTURA** els vàrem veure a les festes de Maig en directe, a Badalona. Cada vegada que me'ls trobo en directe penso la mateixa cosa, són un grup de directe. Per molt que hagin enregistrat a Nova York, que els metalls siguin els **Uptown Horns**, i tots els diners de la multinacional, aquest és un grup d'aquí, poc internacional i la seva mesura es veu al directe (... sí, ja sé que els discos són necessaris per vendre, pels diners, etc...). Els seus discos són una altra cosa, les cançons vesteixen com si sortissin de nit. Tenen un so diferent en directe, aquest és el seu atractiu, a més de la veu personal i el carisma d'en *Santiago Auseron*, un personatge que, a més de *guapo*, és intel·ligent, músic i filòsof.

«Sabes algo más
y no lo quieres decir
Que el demonio del sueño te lleve
A la salud de mañana.»

Davant de les poderoses multinacionals, els productes independents. **EL PRIMER TERCIO** es un dels darrers descobriments de DRO. **Joan Carles** i **Clara**, de Palma de Mallorca, amb sis cançons que fan d'aquest el seu primer *mini-lp*, una petita obra mestra, original, diferent dins del panorama nacional. Un disc d'una bellesa enigmàtica, amb classe, un disc d'aquells que es diuen de minories però que podria ser de llista d'èxits si el gust general d'aquest país fos un altre o, potser, si fos cantat en anglès. Un

disc que, d'aquí a un temps, serà objecte de culte.

Si no fos per l'èxit de **El Ultimo de la Fila**, **QUIMI PORTET** no hauria pogut enregistrar aquest «Persones Estranyes», el primer treball en solitari que no significa cap ruptura amb **El Ultimo de la Fila** (almenys aparentment). **Manolo García** ha col·laborat en la producció i en el disseny de la portada. La veu d'en **Quimi** pot arribar a resultar insuportable o tot al contrari, però la seva guitarra és brillant, intel·ligent.

Ha entès com pocs guitarristes del país on està la trempera, la canya, el sentit del **ROCKEROLL**. **QUIMI PORTET** té un encant especial com a persona i el transfereix a la guitarra: una honestedat tan gran com la seva tímidesa.

*«Jo no tinc les paraules per a dir el que vull de tu
i si algun dia les trobo
podré deixar de cantar.»*

El disc és eclèctic i personal al mateix temps. Des de pur RER fins a l'estil en un cinquanta per cent de **EL ULTIMO**. Les lletres són confessions d'un tímid apassionat:

*«Qui són aquesta gent i què hi pinto jo enmig d'ells
Qui són aquesta gent? aquí jo no hi tinc res a fer
No vull parlar i no vull ser simpàtic
No vull parlar, només vull estar amb tu
Enmig de tots jo no hi puc respirar.
No puc
Qui són aquesta gent que semblen tan intel·ligents
Qui són aquesta gent aquí no hi tinc res a fer*

*Treu-me d'aquí ja no tinc més paciència
No vull parlar només vull estar amb tu
Enmig de tots no hi puc respirar.
No puc.»*

QUIMI PORTET una entranyable persona estranya. Un franc tirador, un individualista pacífic, un músic que no entrarà en els plans de normalització-agitació-cultural-reactivació?-etcètera de «la Gene». Millor, és millor deixar l'autèntic al seu lloc, incorrupte.

Quatre discos, quatre històries, dos a dos o quatre per quatre. Una situació. Una conjuntura (?) que es mossega la cua. Perifèria versus Madrid... un comentari conjunt, moltes possibilitats. Quatre punts de partida o d'arribada... adabirra'd o aditrap ed stnup ertau... **JORDI TURTÓS**.

RADIO FUTURA

La cançó de Juan Perro
Ariola 5F 208203

NACHA POP

El momento
POLYDOR 831 758-1

EL PRIMER TERCIO

El primer tercio
DRO 3D-257

QUIMI PORTET

Persones estranyes
GRABACIONES ACCIDENTALES
GA-127

NATURAL
amueblamiento
moblament

gran via, 625 tel. 318 29 78
08010 barcelona
f. layret, 167 - tel. 389 48 62
08911 badalona (barcelona)

**EL SEU PROJECTE
SENSE COMPROMÍS**

quan comença la nit....

C/. Sant Anastasi, 14
BADALONA